

Rahkasammalet

Vitmossor

Sphagnum spp.

Luontodirektiivin laji (liite V)

BOR suojelutaso suotuista

ALP suojelutaso suotuista

Koodi: 1409

Kuva: Seppo Tuominen

Luonnehdinta

Maapallon noin 300 rahkasammallajista Suomessa tavataan 42 lajia. Eri rahkasammallajeilla on samanlainen perusrakenne. Lajeja erottavia ominaisuuksia ovat mm. lehtien ja varren väri, haara- ja varsilehtien muoto, varsista lähtevien haarakimppujen haarojen määrä, latvuksen muoto sekä mikroskooppiset tuntomerkit lehti- ja varsisolukoissa. Rahkasammalilla on tehokas kyky imeä ja varastoida vettä varren ja lehtien rahkasoluihin. Näin ne voivat säilyä kosteina myös kuivina kausina. Rahkasammalet kasvavat jatkuvasti pituutta, mutta verson alaosat kuolevat ja muuttuvat turpeeksi. Rahkasammalet leviävät sekä itiöiden avulla että kasvullisesti.

Elinympäristö ja levinneisyys

Rahkasammalia kasvaa koko maassa. Ne viihtyvät monenlaisilla kosteilla ja märillä kasvupaikoilla, pääasiassa soilla, joilla ne ovat erityisesti karujen ja keskiravinteisten kasvupaikkojen tunnuskasveja. Rahkasammalilla onkin suuri merkitys soiden kehityksessä, turpeenmuodostuksessa ja suoekosysteemien toiminnassa. Eri lajit ovat sopeutuneet erilaisiin olosuhteisiin esimerkiksi kosteuden, ravinteisuuden ja happamuuden suhteen. Osa lajeista on erikoistunut ahtaasti tietynlaisiin olosuhteisiin, osa on kasvuolosuhteiden suhteen vähemmän vaateliaita menestyen erilaisilla kasvupaikoilla. Tietyt rahkasammallajit ovat luonteenomaisia myös soistuville kankaille.

Nykytila ja uhkatekijät

Noin viidesosa rahkasammallajeista on Suomessa harvinaisia, muut ovat ainakin osassa maata verraten yleisiä. Vuoden 2000 uhanalaisuusarvioinnin mukaan kaksi rahkasammallajaa on koko maassa uhanalaisia, ja lisäksi silmälläpidettäviä ja/tai alueellisesti uhanalaisia on yhdeksän lajia. Valtakunnan metsien inventointien mukaan rahkasammalten peittävyys on vähentynyt selvästi 1950-luvulta lähtien, vaikkakin rahkasammalia edelleen tavataan yleisesti. Vähentyminen on ollut selvintä soistuneimmilla alueilla Kainuussa, Pohjois-Pohjanmaalla ja Suomenselällä sekä paikoin Etelä-Suomessa. Merkittävin syy rahkasammalten väheneemiseen on ollut soiden ja kosteikkojen ojitus, mikä aiheuttaa niiden kuivumista ja metsittymistä ja heikentää rahkasammalten elinoloja. Vaikka soiden uudisojituksia ei juurikaan enää tehdä, aiempien ojitusten sekä edelleen tehtävien kunnostusojitusten kuivattava vaikutus jatkuu. Myös turvetuotanto uhkaa rahkasammalia, sillä turpeenosto hävittää rahkasammalet kokonaan. Uusia turvetuotantoalueita otetaan käyttöön jatkuvasti. Joillakin suojelualueilla toteutettava soiden ennallistaminen palauttaa soiden alkuperäisen vesitalouden ja parantaa siten myös rahkasammalten elinolosuhteita.

Hoitosuositukset

Soiden vesitalouden säilyttäminen luontaisena turvaisi rahkasammalten elinympäristöt.

Lähteet

Hotanen, J.-P. 2000. Rahkasammalet. Teoksessa: Reinikainen, A., Mäkipää, R., Vanha-Majamaa, I. & Hotanen, J.-P. (toim.). Kasvit muuttuvassa metsäluonnossa. Tammi, Helsinki. S. 266–267.